

Arrest

nr. 261 545 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SAROLEA
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHES, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 augustus 2018 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 11 maart 2020 beslist het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Verzoekster heeft op 14 april 2020 beroep aangetekend tegen voormelde beslissing bij de Raad. Bij arrest nr. 250 891 van 12 maart 2021 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Op 11 mei 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : A.

voornaam : L. D. D. C.

geboortedatum : (...)1983

geboorteplaats : Luanda

nationaliteit : Angola

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 11/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 12/03/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

- (1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort zonder geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Kennelijke appreciatiefout en schending van :

- artikelen 3 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna “EVRM”);*
- artikelen 1 tot 4, 7, 24 en 52 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”);*
- artikelen 62, 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vw” of “Vreemdelingenwet”);*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt;*
- het rechtsbeginsel audi alteram partem, het hoorrecht, het recht van verdediging, die rechtsbeginselen zijn in het Europese en Belgische rechtsordes;*

1. Aangehaalde rechtsnormen

Artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van de Handvest verbieden onmenselijke en vernederende behandeling:

Artikel 1 van de Handvest betreft de menselijke waardigheid:

“De menselijke waardigheid is onschendbaar. Zij moet worden geëerbiedigd en beschermd”.

Artikel 2 van de Handvest betreft de recht op leven:

“1. Eenieder heeft recht op leven.

2. Niemand wordt tot de doodstraf veroordeeld of terechtgesteld”.

Artikel 3 van de Handvest betreft de recht op menselijke integriteit:

“Eenieder heeft recht op lichamelijke en geestelijke integriteit.

In het kader van de geneeskunde en de biologie moeten met name worden nageleefd:

de vrije en geïnformeerde toestemming van de betrokkene, volgens de bij de wet bepaalde regels, het verbod van eugenetische praktijken, met name die welke selectie van personen tot doel hebben, het verbod om het menselijk lichaam en bestanddelen daarvan als zodanig als bron van financieel voordeel aan te wenden, het verbod van het reproductief klonen van mensen ».

Artikel 8 van het EVRM vereist een analyse van de evenredigheid van de maatregel met het oog op de inmenging in de rechten die de maatregel beoogt te beschermen, namelijk het recht op een privé- en gezinsleven.

Artikel 8 van het EVRM beschermt eveneens de persoonlijke levenssfeer. Het begrip “privé-leven” is als volgt omschreven:

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidobros et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, §83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-111). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, §95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpınar c. Turquie, 19 octobre 2011).

Artikels 7 en 52 van het Europees Handvest bevatten soortgelijke waarborgen.

Artikel 74/13 Vw als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/14 Vw:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen. De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid of;

4°

5° het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn. »

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n° 58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n° 19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinences des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385). Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om haar standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n° 230293 van 24.02.2015 ; RvS n° 230257 van 19.02.2015 ; RvS n° 233.257 van 15.12.2015; RvS n° 233.512 van 19.01.2016; RvV n° 141 336 van 19.03.2015; RvV n° 146 513 van 27.05.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015; RvV n° 151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

2. Onderdelen van het middel

Tot nu toe heeft verzoeksters raadsman het administratief dossier van verzoekende partij nog steeds niet gekregen (voy. stuk 7). Verzoekende partij behoudt zich derhalve het recht voor om na raadpleging van het administratieve dossier haar ontwikkelingen verder te onderbouwen.

2.1. Eerst onderdeel

De bestreden beslissing schendt het recht om gehoord te worden en de zorgvuldigheidsplicht die op verwerende partij rust, omdat verzoekende partij niet in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt en argumenten te laten gelden ten aanzien van de bestreden beslissing vooraleer deze beslissing genomen werd, hoewel deze beslissing negatieve gevolgen voor verzoekende partij met zich mee brengt, namelijk het feit dat er een bevel om het grondgebied te verlaten werd opgelegd. De zorgvuldigheidsplicht en het recht om te worden gehoord verplichtte verwerende partij om verzoekster uit te nodigen, of althans haar in staat te stellen om haar argumenten tegen de door haar voorgestelde beslissing in te brengen:

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue: » (C.E. n° 230293 du 24 février 2015, nous soulignons; voy. également C.E. n° 230257 du 19.02.2015; CE n° 233.257 du 15.12.2015; CE n° 233.512 du 19.01.2016 ; CCE n° 141 336 du 19.03.2015 ; CCE n° 146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n° 151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

Verwerende partij heeft zich niet zorgvuldig geïnformeerd over de situatie van verzoekende partij. Verzoekster werd niet uitgenodigd om zijn standpunt te uiten, werd niet op de hoogte gesteld van de bestreden beslissing die genomen zou worden door verwerende partij, en werd niet geassisteerd door een raadsman in het kader van de procedure. Het recht op een eerlijke administratieve procedure, het zorgvuldigheidsplicht, het recht van verdediging, het recht om gehoord te worden en het beginsel audi alteram partem, verplichtten de verwerende partij om verzoekende partij, vooraleer de bestreden beslissing te nemen, uitnodigen om zijn standpunt en argumenten te laten gelden tegen deze beslissing (RvS n° 230293 van 24.02.2015 ; RvS n° 230257 van 19.02.2015 ; RvS n° 233.257 van 15.12.2015 ; RvS n° 233.512 van 19.01.2016 ; RvV n° 141 336 van 19.03.2015 ; RvV n° 146 513 van 27.05.2015 ; RvV n° 151.399 van 31.08.2015 ; RvV n° 151890 van 7.09.2015; RvV n° 157.132 van 26.11.2015; RvV n° 151.890 van 7.09.2015; RvV n° 151.399 van 31.08.2015).

P. GOFFAUX wijst erop het feit dat om « effectief » te worden gehoord, meerdere waarborgen worden als noodzakelijk gesteld in de rechtspraak (zie P. GOFFAUX, Dictionnaire de droit administratif, 2ème éd., Bruxelles, Bruylant, p. 83, eigen benadrukking) :

« L'administré doit être averti au moyen d'une convocation suffisamment explicite de la mesure - et de ses motifs - que l'administration envisage de prendre à son égard et de l'objet et du but de l'audition afin de pouvoir utilement s'expliquer. » (CE, 16.09.1991, n° 37.631 ; CE 3.04.1992, n° 39.156 ; CE 19.04.2003, n° 118.218 ; CE, CE 13.10.2004, n° 135.969 ; CE 27.10.2005, n° 150.866 ; CE 23.10.2007, n° 176.049 ; CE 26.10.2009, n° 197.310)

« Il doit pouvoir prendre connaissance de l'ensemble du dossier » (CE 1.07.1992, n° 39.951 ; CE 28.10.1994, n° 50.005)

L'administré doit aussi « disposer d'un délai suffisant pour faire utilement valoir ses observations. » (CE, 3.04.1992, n° 39.156)

« La jurisprudence récente y inclut aussi le droit d'être assisté par un avocat qui peut prendre la parole lors de l'audition » (CE, 28.03.2006, n° 157.044 ; CE, 11.09.2007, n° 174.371).

Mocht verzoekster effectief zijn gehoord had zij meerdere elementen naar voor kunnen brengen die de beslissing zeker hadden kunnen beïnvloeden, onder andere:

- Ze zou hebben benadrukken dat de elementen van haar “privéleven” in de zin van artikel 8 EVRM in het besluitvormingsproces moeten worden geanalyseerd; zoals blijkt uit de hierboven aangehaalde Europese jurisprudentie, heeft de zorgvuldige analyse die de verdachte op grond van artikel 8 EVRM mag verwachten, ook betrekking op het “privéleven”, met inbegrip van “persoonlijke ontplooiing” en “persoonlijke autonomie”;

Verzoekster zou hebben verklaard dat ze sinds augustus 2018, dus bijna drie jaar, in België is en dat ze daar wil blijven omdat ze zich goed en geïntegreerd voelt; dat ze in die tijd zijn leven in België opnieuw heeft opgebouwd; dat ze tot nu toe altijd toestemming heeft gekregen om op Belgisch grondgebied te blijven; dat ze alles wil en doet om haar administratieve situatie te regulariseren sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied; dat haar asielprocedure ongeveer 3 jaar heeft geduurd, waardoor ze zijn voornaamste interesses heeft kunnen ontwikkelen en zich in België heeft kunnen ontplooiën; dat ze altijd veel belang heeft gehecht aan werken en economisch geïntegreerd in België te zijn (stuk 3); dat ze sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied sterke sociale banden heeft aangeknoopt en ontwikkeld;

In de bestreden beslissing wordt in het geheel niet ingegaan op het privé-leven van verzoekster;

- Het feit dat verzoekster zich ook persoonlijk en professioneel in België wil inzetten: ze werkt sinds al maanden als huishoudster (stuk 3);

- Het feit dat verzoekster moeder, Mevrouw C. A. B. F. C. D., aanzienlijke medische problemen heeft, die voortdurende medische verzorgingen vereisen en die de voortdurende bijstand van verzoekster noodzakelijk maken (stuk 4). Het spreekt vanzelf dat verzoekster bij haar moeder, die voorlopig niet kan reizen, moet blijven om voor haar te zorgen!
- Het feit dat de verwijdering van verzoekster naar haar land van herkomst gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van de COVID-19-pandemie over de hele wereld. In casu, wordt er inderdaad geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij. In Angola, is de noodtoestand uitgeroepen en de grenzen van het land zijn gesloten - hoewel enkele commerciële vluchten van en naar Angola geleidelijk zijn hervat. De provincie Luanda - waarvan verzoekster afkomstig is - blijft in bijzonder onder cordon sanitaire. De cijfers zijn verontrustend: van 3 januari 2020 tot 13 juni 2021, zijn er 36.600 bevestigde gevallen van COVID-19 en 825 sterfgevallen gemeld aan de WHO (stukken 5 en 6). Toch, hebben deze elementen invloed op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd. Deze elementen zijn zeker van aard een invloed te hebben op het nemen van bevelen om het grondgebied te verlaten. Werden deze elementen in acht genomen dan zou de motivering van de bestreden beslissing zeker verschillend zijn geweest. Vervolgens moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

2.2. Tweede onderdeel

De bestreden beslissing schendt artikelen 3 en 8 EVRM, 7, 24 en 52 van het Handvest, 74/13 Vw en 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991, omdat het niet gemotiveerd is ten aanzien van de gezondheidstoestand van de moeder van verzoekster, met wie ze moet blijven, alsmede haar privé- en gezinsleven, omdat er geen belangenafweging werd gevoerd rekening houdend met deze fundamentele rechten, en omdat verzoekers verwijdering deze fundamentele rechten in gevaar brengt.

In casu, heeft de moeder van verzoekster inderdaad een medische aandoening die in België dagelijkse medische behandeling en opvolging vereist. Zij kan niet gemakkelijk reizen, en heeft haar dochter - verzoekster - bij zich nodig. Het is aan verwerende partij om dit gezinsleven te respecteren en dit familie niet te scheiden. Haar huidige medische toestand belet haar echter te reizen, en het is passend dat verzoekster bij haar blijft.

Wat betreft haar privé- en gezinsleven, is verzoekster hier in België met haar familie al bijna drie jaar. Ze heeft in België haar leven ontplooid en wil er blijven omdat ze zich er thuis en geïntegreerd voelt. In die tijd, heeft ze altijd toestemming gehad om op Belgisch grondgebied te verblijven en al het mogelijke gedaan om haar administratieve situatie te regulariseren samen met haar gezin. Ze heeft ook altijd gewerkt en heeft haar voornaamste interesses ontwikkelend. Sinds haar aankomst op Belgisch grondgebied, heeft ze ook sterke sociale banden gesmeed en ontwikkeld. Geen van deze twee punten worden echter in de bestreden beslissing gemotiveerd.

Deze elementen zijn echter van fundamenteel belang in het geval van verzoekster.

Laten we al ook erop wijzen dat men niet mag verwachten van de betrokkene dat de motieven en elementen waarmee de autoriteit rekening heeft (moeten) (ge)houden opgezocht worden in een dossier, dat nog niet wordt meegedeeld :

“Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).” Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing - indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld -, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).” (RvV nr. 249 058 dd. 15.02.2021)

De Raad van State heeft al geoordeeld dat de motieven kenbaar moeten zijn “hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636)” (zie arrest RvV nr. 249 058 dd. 15.02.2021 en ook arrest RvV nr. 249 199 dd. 16.02.2021).

En ook :

“Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr.

205.127; in dezelfde zin “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen” RvS 17 januari 1996, nr. 57.548, Chau).” (Ibidem)

Het administratief dossier is niet bedoeld om de motivering aan te vullen, maar om die te staven, en controleren. De elementen en belangafwegingen die door verwerende partij worden gemaakt, en moeten gemaakt worden in toepassing van artikel 74/13 Vw, moeten worden weerdrukt in de formele motivering. Hoewel artikel 74/13 Vw geen expliciete motivering vereist op zich, artikelen 62 Vw en de motiveringsplichten als algemeen rechtsbeginsel, impliceren dit wel.

2.3. Derde onderdeel

Verwerende partij maakt een kennelijke appreciatiefout en schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook artikel 74/14 Vw, en de bestreden beslissing is onvoldoend gemotiveerd, aangezien de gezondheidsrisico's van de COVID-19-pandemie niet geanalyseerd noch gemotiveerd werden, en aangezien er geen rekening is gehouden met deze elementen die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van de bestreden beslissing, de termijnen voor de uitvoering ervan (in het onderhavige geval 30 dagen). Er wordt door verwerende partij geen rekening gehouden met de moeilijkheid om het grondgebied te verlaten, met de risico's die voortvloeien uit de gezondheidssituatie in verband met de verspreiding en de evolutie van het coronavirus, ook al was die situatie bij de vaststelling van de beslissing goed bekend van verwerende partij en ook al heeft de bestreden beslissing aanzienlijke gevolgen voor de verwijdering van verzoekster. Het is bekend dat de vorige Premier, Mevrouw Sophie WILMES, op 12 maart 2020 de eerste maatregelen voor de Belgische bevolking heeft aangekondigd om samen tegen het virus te strijden. Op 17-18 maart 2020 heeft haar regering haar maatregelen officieel versterkt door middel van een persbericht en kondigde zij met name aan dat alle reizen buiten België nu verboden zijn, enz. Deze maatregelen - genomen in een internationale inspanning om de verspreiding van het virus tegen te gaan - worden genomen om ervoor te zorgen dat alle nationale spelers samenwerken om de volksgezondheid en de (Belgische, maar ook mondiale) bevolking te redden. We zijn ons bewust van de verwoestingen die COVID-19 al over de hele wereld (en dus ook in El Salvador) heeft aangericht. Hoewel België op het moment van schrijven zijn grenzen sinds 19 april 2021 weer heeft opengesteld, en ook de bars en restaurants weer open zijn gegaan, blijft voorzichtigheid geboden. De Belgische autoriteiten roepen nog steeds op tot uiterste voorzichtigheid, en de heropening van bars/restaurants en grenzen moet gebeuren met strikte naleving van de ingevoerde maatregelen (vier aan tafel, afstand 1m50, om naar het buitenland te gaan moet een “PCR” test word gedaan en een formulier ingevuld, moet een quarantaine worden gedaan bij terugkeer, ...). Kortom, er is een beetje flexibiliteit, maar geen versoepeling. Niemand weet wanneer dit alles zal echt eindigen. In Angola, is de situatie nog verontrustend. De noodtoestand is uitgeroepen en de grenzen van het land zijn gesloten - hoewel enkele commerciële vluchten van en naar Angola geleidelijk zijn hervat. De provincie Luanda - waarvan verzoekster afkomstig is - blijft in bijzonder onder cordon sanitaire (stuk 5). De cijfers zijn ook zorgwekkend: van 3 januari 2020 tot 13 juni 2021, zijn er 36.600 bevestigde gevallen van COVID-19 en 825 sterfgevallen gemeld aan de WHO (stuk 6). Er werd geen rekening gehouden met deze elementen, die duidelijk een invloed hebben op de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten en de termijn waarbinnen het moet worden uitgevoerd. Bijgevolg heeft verwerende partij een kennelijke appreciatiefout gemaakt, en haar motiverings- en zorgvuldigheidsplichten geschonden. Op grond van het voorgaande is de bestreden beslissing illegaal en moet vernietigd worden.”

2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling die een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekster voert aan dat zij niet gehoord werd alvorens de bestreden beslissing genomen werd.

Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoekster betoogt dat zij, indien zij gehoord zou zijn geweest, de volgende elementen naar voor had kunnen brengen die de bestreden beslissing volgens haar hadden kunnen beïnvloeden: het feit dat zij haar leven in België heeft opgebouwd gedurende ongeveer 3 jaar, het feit dat zij veel sociale relaties heeft ontwikkeld in België en dat zij hier een privé- en gezinsleven heeft opgebouwd, het feit dat verzoekster haar moeder medische problemen heeft en het feit dat de verwijdering van verzoekster naar het land van herkomst onmogelijk en gevaarlijk is gezien de verspreiding en de evolutie van COVID 19.

Wat betreft het feit dat zij sociale relaties heeft opgebouwd in België, merkt de Raad op dat het privéleven geen element betreft dat wordt opgesomd bij de belangen waarmee rekening moet worden gehouden overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Bovendien is niet betwist dat sprake is van een situatie van eerste binnenkomst of toelating op het grondgebied. Overeenkomstig de gezaghebbende jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, leidt artikel 8 van het EVRM in een dergelijk geval enkel tot een positieve verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen, par. 79). Verzoekster gaat eraan voorbij dat zij behoorde te weten dat haar verblijf in België precair was en dat zij enkel in afwachting van een beslissing over het door haar ingediende verzoek in België kon verblijven en dat zij het grondgebied zou moeten verlaten indien er een negatieve beslissing zou worden genomen. Wat betreft het feit dat haar moeder medische problemen heeft merkt de Raad op dat uit de bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken niet blijkt dat mantelzorg vereist is die *“voortdurende bijstand van verzoekster noodzakelijk maken”*, ook blijkt er niet uit dat verzoeksters moeder *“voorlopig niet kan reizen”*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat dit een element was dat, indien opgeworpen tijdens een gehoor, een invloed had kunnen hebben op het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien werd de gezondheidstoestand van verzoeksters moeder onderzocht door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen in het kader van de asielaanvraag, die werd afgewezen.

Voor wat betreft het verbod om naar Angola te reizen, merkt de Raad op dat de verzoekende partij voorbij gaat aan het feit dat enkel niet-essentiële verplaatsingen geïmposeerd werden door de maatregelen tot voorkoming van de verdere verspreiding van het COVID-19 virus. Afgezien van het feit dat het verbod op niet-essentiële verplaatsingen inmiddels reeds is opgeheven, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten-verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), waarbij van overheidswege de verplichting wordt opgelegd om het Belgische grondgebied te verlaten, als niet-essentiële verplaatsing zou kunnen worden aangemerkt. Eén en ander klemmt a fortiori nu de in het kader van het COVID-19 virus genomen maatregelen in beginsel hoe dan ook niet verhinderen dat personen mogen terugkeren naar het land van herkomst, dan wel het land alwaar zij een verblijfsrecht genieten. De loutere bewering dat van de verzoekende partij, dat het ingevolge de coronamaatregelen onmogelijk is om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, volstaat niet om te besluiten dat een terugkeer naar Angola niet mogelijk zou zijn. Tot slot kan nog worden gewezen op het feit dat op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bij de gemachtigde een gemotiveerd verzoek kan worden ingediend tot verlenging van de termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten, indien het vrijwillig vertrek niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn. De Raad wijst er verder op dat Angola, net als

België, getroffen is door COVID-19. Dit maakt echter nog niet dat verzoekende partij bij een terugkeer van België naar Angola een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zij maakt – louter door het feit dat zij vanuit België terugkeert naar het herkomstland – niet aannemelijk dat zij riskeert een onmenselijke behandeling te ondergaan in het herkomstland. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij – net zoals in België – zich ook dient te houden aan sanitaire maatregelen om de kans op besmetting te reduceren. Bovendien, gelet op het feit dat het gaat om een wereldwijde pandemie, kan de kans op besmetting enkel zoveel mogelijk gereduceerd worden, maar niet uitgesloten.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC